

LBRIS

We know
books

JANE AUSTEN

MÂNDRIE
ȘI PREJUDECATĂ

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep
Tipărit la **NetPrint**

Capitolul I

Este un adevăr universal recunoscut că un burlac, posesor al unei averi frumoase, are nevoie de o nevastă.

Oricât de puțin cunoscute ar fi simțămintele sau vederile unui asemenea bărbat atunci când apare pentru prima oară într-un loc, acest adevăr este atât de înrădăcinat în mințile celor din jur, încât burlacul este socotit că proprietate de drept a uneia sau alteia dintre fiicele familiilor din vecinătate.

— Dragă domnule Bennet, îi spuse doamna sa într-o zi, ai aflat că Netherfield Park a fost în sfârșit închiriat?

Domnul Bennet răspunse că nu a aflat.

— Dar a fost, îi replică ea; căci doamna Long a trecut tocmai pe aci și mi-a povestit totul de-a-fir-a-păr.

Domnul Bennet nu dădu nici un răspuns.

— Nu vrei să știi cine l-a închiriat? strigă nerăbdătoare soția sa.

— Dumneata vrei neapărat să mi-o spui și eu n-am nimic împotriva ș-o aud. Această invitație a fost de ajuns.

— Ei bine, dragul meu, trebuie să știi că doamna Long zice că Netherfield a fost luat de un tânăr putred de bogat, din nordul Angliei; că a sosit luni într-un cupeu cu patru cai că să vadă locul și a fost atât de încântat, încât a și căzut la învoială cu domnul Morris; că trebuie să se instaleze înainte de sfântul Mihail și că vreo câțiva dintre servitorii săi vor veni acolo, până la sfârșitul săptămânii viitoare.

— Cum se numește?

— Bingley.

— E însurat sau burlac?

— Oh! burlac, dragul meu, sigur! Burlac și putred de bogat; patru sau cinci mii pe an. Ce lucru minunat pentru fetele noastre!

— Cum așa? Ce legătură are asta cu ele?

— Dragul meu Bennet, îi răspunse soția, cum poți fi atât de săcăitor? Știi, desigur, că mă gândesc c-o să se însoare cu una dintre ele.

— Cu scopul ăsta se stabilește oare aici?

— Scopul? Ce absurditate! Cum poți vorbi astfel? Dar este foarte posibil să se îndrăgostească de una dintre ele și de aceea trebuie să-i faci o vizită, îndată ce va sosi.

— Nu cred că e cazul. Dumneata și fetele puteți merge, sau le poți trimite singure, ceea ce ar fi încă și mai bine, deoarece, dat fiind că ești tot atât de frumoasă ca oricare dintre ele, s-ar putea ca domnul Bingley să te placă cel mai mult.

— Dragul meu, mă măgulești. Desigur am avut și eu epoca mea de frumusețe, dar nu pretind că aș mai fi cine știe ce acum. Când o femeie are cinci fete mari, trebuie să renunțe să se mai gândească la propria-i frumusețe.

— Adeseori, în asemenea cazuri, o femeie nu prea mai are cine știe ce frumusețe la care să se gândească.

— Dar, dragul meu, trebuie să-i faci neapărat o vizită domnului Bingley când va deveni vecinul nostru.

— Este mai mult decât îți pot promite, crede-mă.

— Dar gândește-te la fiucele dumitale. Gândește-te numai ce situație ar fi pentru una dintre ele. Sir William și Lady Lucas sunt hotărâți să se ducă numai cu scopul acesta, căci în general, știi bine, nu fac vizite noilor veniți. Trebuie, trebuie să te duci pentru că, dacă dumneata nu te vei duce, nouă ne va fi imposibil să-i facem o vizită.

— Ești exagerat de scrupuloasă, crede-mă. Domnul Bingley va fi, desigur, foarte fericit să vă cunoască; îi voi trimite prin dumneata câteva rânduri și-l voi asigura de consimțământul meu total la căsătoria lui cu una dintre fetele mele care îi va plăcea; totuși, trebuie să pun o vorbă bună pentru mica mea Lizzy.

— Nu vreau să faci una ca asta. Lizzy nu e cu nimic mai bună decât celelalte și sunt convinsă că nu-i nici pe jumătate

frumoasă ca Jane, nici pe jumătate veselă ca Lydia. Dumneata însă o preferi totdeauna pe ea.

— Nici una dintre ele nu prea are cu ce să se laude, răspunse domnul Bennet. Sunt toate prostuțe și ignorante ca și alte fete! Lizzy e însă mai isteată decât surorile ei.

— Domnule Bennet, cum poți vorbi așa de urât de copiii dumitale? Îți face plăcere să mă jignești. N-ai nici un pic de milă de bieții mei nervi.

— Te înșeli, scumpa mea. Am un mare respect pentru nervii dumitale. Sunt vechile mele cunoștințe. Te aud pomenindu-i, cu mare considerație, de cel puțin douăzeci de ani.

— Ah, nu știi cât sufăr!

— Sper însă că-ți va trece și că vei trăi să vezi mulți tineri domni cu un venit de patru mii pe an instalându-se prin vecinătate.

— Nu ne va fi de nici un folos, de-ar veni și douăzeci din ăștia, dacă nu vrei să le faci o vizită.

— Contează pe mine, scumpa mea, atunci când vor fi douăzeci, îi voi vizita pe toți, deodată. Domnul Bennet era un amestec atât de ciudat de agerime, sarcasm, rezervă și capriciu, încât douăzeci și trei de ani de viață conjugală au fost prea puțini pentru soția sa că să-i înțeleagă firea. Firea ei nu era atât de greu de descifrat. Era o femeie cu o inteligență redusă, prea puține cunoștințe și o dispoziție instabilă. Când era nemulțumită, își închipuia că este nervoasă. Scopul vieții sale era să-și mărite fetele; plăcerea vieții sale – vizitele și noutățile.

Capitolul II

Domnul Bennet a fost printre primii care s-au dus la domnul Bingley. Avusese tot timpul intenția să-i facă această vizită deși, până în ultima clipă, o asigurase pe soția sa că nu se va duce; și, până în seara zilei în care făcuse vizita, ea nu știuse nimic. Atunci i se dezvălui totul în felul următor: văzându-și cea de a doua fiică ocupată eu dichisitul unei pălării, domnul Bennet i se adresă deodată astfel:

— Sper că-i va plăcea domnului Bingley, Lizzy.

— Nu suntem în situația de a ști ce îi place domnului Bingley, răspunse mama înciudată, deoarece nu-i putem face o vizită.

— Dar uiți, mamă, spuse Elizabeth, că-l vom întâlni la reuniuni și că doamna Long a promis să ni-l prezinte.

— Nu cred că doamna Long va face așa ceva. Are ea însăși două nepoate. E o femeie egoistă, falsă, nu dau doi bani pe ea.

— Nici eu, spuse domnul Bennet, și mă bucur că nu vei avea nevoie de serviciile ei.

Doamna Bennet nu binevoi să dea vreun răspuns; dar, incapabilă să se stăpânească, începu să dojenească pe una dintre fete.

— Nu mai tot tuși, Kitty, pentru numele Domnului! Ai puțină milă de nervii mei. Îmi calci pe nervi.

— Kitty nu-i deloc discretă cu tusea ei, spuse tatăl. Tușește când nu trebuie.

— Nu tușesc de plăcere, spuse Kitty necăjită. Când are loc balul tău viitor, Lizzy?

— De mâine în două săptămâni.

— Da, așa e, întări mama. Și doamna Long nu se va întoarce decât în ajun, așa că-i va fi imposibil să ni-l prezinte pentru că nu-l va cunoaște nici ea.

— Atunci, draga mea, s-ar putea să ai superioritate față de prietena dumitale și să i-l prezinți dumneata ei.

— Imposibil, domnule Bennet, imposibil, când eu însămi nu-l cunosc. Cum poți fi atât de săcăitor?

— Apreciez prudența dumitale. O cunoștință de două săptămâni este, cert, foarte puțin. Nu poți cunoaște adevărata fire a unui om după numai două săptămâni. Dar, dacă noi nu îndrăznim, altcineva o va face; și, la urma urmelor, doamna Long și nepoatele sale trebuie să-și încerce și ele norocul, și de aceea, cum domnia sa va considera faptul că renunți să-ți faci acest oficiu drept un act de gentilețe, voi prelua eu această sarcină.

Fetele își priviră tatăl încremenite. Doamna Bennet spuse numai: "Prostii, prostii!"

— Care poate fi sensul acestei exclamații emfactice? se repezi el. Consideri formalitatea prezentării și importanța care i se dă drept o prostie? Nu prea pot fi de acord cu dumneata în chestiuinea aceasta. Ce spui, Mary? Căci tu ești o domnișoară cu idei profunde, știu, citești cărți serioase și scoți citate din ele.

Mary ar fi dorit să spună ceva foarte inteligent, dar nu știu ce.

— În timp ce Mary își pune ideile la punct, continuă el, să ne întoarcem la domnul Bingley.

— M-am săturat de domnul Bingley, replică soția sa.

— Îmi pare rău să aud așa ceva; dar de ce nu mi-ai spus-o mai înainte? Dacă știam acest lucru azi-dimineață, desigur, nu i-aș fi făcut vizita. Ce ghinion! Dar cum i-am făcut într-adevăr această vizită, nu mai putem să-l evităm.

Uimirea doamnelor fu tocmai ceea ce dorise el, uimirea doamnei Bennet depășind, poate, pe a tuturor, deși, după ce primul val de bucurie trecu, ea le declară că tot timpul se așteptase la asta.

— Ce bun ai fost, dragul meu Bennet! Știam eu că te voi convinge până la urmă. Eram sigură că-ți iubești fetele prea mult ca să nu iei în considerație o asemenea cunoștință. Vai,

ce încântată sunt! Și ce farsă grozavă, să te fi dus azi-dimineață și să nu ne spui un singur cuvânt până acum.

— Acum, Kitty, poți tuși cât vrei, spune domnul Bennet și, rostind aceste vorbe, părăsi camera, sătul de exaltarea soției sale.

— Ce tată minunat aveți, fetelor! spuse ea, după ce se închise ușa. Nu știu cum i-ați putea mulțumi îndeajuns pentru bunătatea lui; ca și mie, de altfel. La vârsta noastră nu este prea plăcut – pot să v-o spun – să faci mereu cunoștințe noi; de dragul vostru însă nu știu ce n-am face! Lydia, puișorul meu, deși ești cea mai mică, sunt sigură că domnul Bingley va dansa cu tine la balul următor.

— Oh! făcu Lydia energică, n-am nici o grijă, căci deși sunt cea mai mică, eu sunt cea mai înaltă dintre toate.

Restul serii l-au petrecut întrebându-se cât de repede va întoarce domnul Bingley vizita domnului Bennet și plănuind când să-l invite la masă.

Capitolul III

Toate întrebările pe care doamna Bennet, cu ajutorul celor cinci fiice ale sale, le-a putut pune cu privire la domnul Bingley, n-au fost totuși de ajuns pentru a-i smulge soțului său o descriere mulțumitoare a acestuia. L-au atacat în fel și chip – cu întrebări directe, cu insinuări istețe și aluzii ocolite – dar el le-a dejucat cu dibăcie toată iscusința și, până la urmă, au fost silite să accepte informațiile de mână a doua de la vecina lor, Lady Lucas. Raportul acesteia era mai mult decât favorabil. Sir William rămăsese încântat. Domnul Bingley era tânăr, foarte chipeș, extrem de simpatic și – pentru a încununa totul – avea intenția să vină la viitoarea reuniunea cu un grup mare de prieteni. Nimic nu putea fi mai încântător! A iubi dansul însemna un prim pas către a te îndrăgosti; și inima domnului Bingley stârnea foarte vii speranțe.

— Dacă mi-aș putea vedea una dintre fete fericit căsătorită la Netherfield, spuse doamna Bennet soțului său, și pe toate celelalte tot atât de bine măritate, n-aș mai avea ce dori.

După câteva zile, domnul Bingley întoarce vizita și petrecu cu domnul Bennet, în bibliotecă, vreo zece minute. Nutrise speranța de a fi admis în prezența tinerelor domnișoare, de a căror frumusețe auzise atâtea; dar îl văzu numai pe tatăl lor. Doamnele au fost ceva mai avantajate pentru că ele avură norocul să constate – de la o fereastră de sus – că tânărul purta o haină albastră și călărea pe un cal negru.

Curând după aceasta i se trimise o invitație la masă, iar doamna Bennet alcătuiuse deja un meniu care să facă cinste

artei sale de gospodină, când sosi un răspuns ce amâna totul. Domnul Bingley era obligat să fie în oraș în ziua următoare și, ca atare, îi era imposibil să accepte onoarea ce i se făcuse etc. Doamna Bennet fu foarte dezamăgită. Nu-și putea închipui ce treburi avea la oraș, atât de curând după sosirea lui în Hertfortshire; și începu să se teamă că s-ar putea ca domnul Bingley să zboare mereu dintr-un loc în altul și să nu se stabilească niciodată la Netherfield, cum ar fi trebuit să facă.

Lady Lucas i-a liniștit puțin temerile sugerându-i că dânsul plecase la Londra numai ca să-și aducă prietenii la bal; și în curând se zvoni că domnul Bingley urma să vină cu douăsprezece doamne și șapte domni. Fetele s-au întristat auzind de numărul atât de mare de doamne; dar s-au consolată în ajunul balului, când au aflat că, în loc de douăsprezece, a venit de la Londra numai cu șase persoane – cele cinci surori ale sale și un văr. Când însă grupul și-a făcut apariția în salon, se compunea numai din cinci, cu totul – domnul Bingley, cele două surori ale sale, soțul surorii celei mari și încă un bărbat tânăr.

Domnul Bingley era chipeș și avea maniere de domn; o ținută frumoasă și o purtare simplă, neafectată. Surorile sale erau femei subțiri, cu un aer foarte la modă. Cumnatul lui, domnul Hurst, părea să fie un domn; dar prietenul său, domnul Darcy, atrase atenția întregului salon prin distincția persoanei sale – înălțimea, trăsăturile frumoase, expresia nobilă – și prin zvonul care, cinci minute după ce intrase, era pe buzele tuturor, că ar avea zece mii pe an.

Domnii au declarat că era un bărbat de toată frumusețea; doamnele, că era mult mai frumos decât domnul Bingley; și a fost privit cu mare admirație cam jumătate din seara aceea, până când comportarea lui a produs o indignare care a răsturnat valul popularității câștigate: pentru că descoperiseră că era mândru, că se credea superior celorlalți, că era imposibil de mulțumit; și nici toată marea lui moșie din Derbyshire nu l-a mai putut atunci salva de a fi socotit un om cu o purtare dezagreabilă, respingătoare; era de necomparat cu prietenul său.

Domnul Bingley făcuse imediat cunoștință cu toate persoanele mai importante din salon, fusese plin de viață, expansiv;

dansase, fiecare dans, îi păruse rău că balul se sfârșise atât de devreme și spusese că va da el însuși un bal la Netherfield. Asemenea însușiri grăiau de la sine. Ce contrast între el și prietenul său! Domnul Darcy a dansat numai o dată cu doamna

Hurst și o dată cu domnișoara Bingley, a refuzat să fie prezentat vreunei alte doamne și și-a petrecut restul serii învărtindu-se prin salon și aruncând o vorbă, când și când, câte unuia din grupul său. Se lămuriseră asupra caracterului său. Era omul cel mai înfumurat, cel mai antipatic din lume și toți sperau că nu va mai veni pe acolo niciodată. Printre cei mai porniți împotriva lui era doamna Bennet, a cărei indignare față de purtarea domnului Darcy, în general, se ascuțise până la o ranchiună personală, din cauza afrontului adus uneia dintre ficele sale.

Elizabeth Bennet fusese obligată să piardă două dansuri, din cauză că erau prea puțini domni; și, în acel timp, domnul Darcy se aflase destul de aproape pentru ca ea să audă, întâmplător, o conversație dintre el și domnul Bingley care venise de la dans, pentru o clipă, spre a insista pe lângă prietenul său să danseze și el.

— Haide, Darcy, îi spuse, te rog, vino. Nu pot să sufăr să te văd stând deoparte, singur, în felul acesta stupid. Ai face mult mai bine să dansezi.

— Nici nu mă gândesc. Știi cit detest acest lucru, afară doar de cazul când îmi cunosc foarte bine partenera. Într-o adunare ca aceasta mi-ar fi insuportabil. Surorile tale sunt angajate și în tot salonul nu există o altă femeie cu care să pot dansa, fără să însemne o pedeapsă pentru mine.

— N-aș putea fi atât de mofturos ca tine, exclamă Bingley, pentru nimic în lume! Pe cuvântul meu, n-am întâlnit în viața mea atâtea fete drăguțe ca în seara asta; și câteva dintre ele, vezi, sunt neobișnuit de frumoase.

— Tu dansezi cu singura fată frumoasă din această încăpere, spuse domnul Darcy, privind-o pe cea mai mare dintre domnișoarele Bennet.

— Oh! Este făptura cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată! Este însă colo, chiar în spatele tău, una dintre

surorile ei care-i foarte drăguță și, cred, foarte plăcută. Te rog dă-mi voie să-i cer parteneriei mele să i te prezinte.

— Despre care vorbești? și, întorcându-se, o privi o clipă pe Elizabeth, până ce, întâlnindu-i privirea, își plecă ochii și răspunse cu răceală; e acceptabilă, dar nu destul de frumoasă ca să mă tenteze pe mine și, în momentul de față, nu am poftă să dau atenție tinerelor domnișoare neglijate de alți bărbați. Ai face mai bine să te întorci la partenera ta, să te bucuri de zâmbetele ei, deoarece cu mine îți pierzi timpul.

Domnul Bingley îi urmă sfatul. Domnul Darcy se îndepărtă, iar Elizabeth rămăsese cu sentimente nu prea cordiale pentru el. Povesti totuși cu mult haz această întâmplare prietenelor sale, căci avea o fire vioaie, glumeață, care se amuza de orice lucru ridicol.

În general, seara trecu în mod plăcut pentru toată familia. Doamna Bennet își văzuse fiica cea mare mult admirată de oaspeții de la Netherfield. Domnul Bingley dansase cu ea de două ori și surorile lui o remarcaseră. Jane era tot atât de încântată de toate acestea, ca și mama ei, dar într-un fel mai rezervat.

Elizabeth se bucura de bucuria Janei. Mary auzise cum fusese prezentată domnișoarei Bingley, ca cea mai cultivată fată din împrejurimi; Catherine și Lydia fuseseră destul de norocoase și nu duseseră lipsă de parteneri, singurul lucru – după cum li se spusese – de care trebuiau să se preocupe la un bal. S-au întors deci toate bine dispuse la Longbourn, satul în care trăiau și unde treceau drept locuitorii cei mai de vază. L-au găsit pe domnul Bennet încă treaz. Cu o carte în mână, el uită de timp; și, în cazul de față, era și foarte curios să afle ce se întâmplase într-o seară ca aceea, care iscase speranțe atât de frumoase. Ar fi preferat, mai degrabă, ca soția lui să fie dezamăgită de noul venit, dar își dădu seama imediat că va avea de ascultat cu totul altă poveste.

— Oh! dragul meu Bennet, strigă ea de cum deschise ușa, am avut o seară încântătoare, un bal nemaipomenit. Cât aș fi vrut să fii acolo! Jane a fost atât de admirată; ce putea fi mai bine! Toți au spus că arată foarte bine și domnul Bingley a găsit-o tare frumoasă și a dansat cu ea de două ori. Gândește-te

numai la asta dragul meu! Într-adevăr au dansat de două ori; ea a fost singura din tot salonul pe care a invitat-o și a doua oară. În primul rând a poftit-o pe domnișoara Lucas. M-am simțit atât de jignită când l-am văzut pornind cu ea; totuși, nu a plăcut-o deloc – într-adevăr, nimeni nu poate ș-o placă, știi, și a părut înnebunit de Jane când a văzut-o dansând. Așa că a întrebat cine e și a rugat să-i fie prezentat și i-a cerut următoarele două dansuri. În al treilea rând, două le-a dansat cu domnișoara King; și în al patrulea rând, două cu Mary Lucas; și în al cincilea, două cu Jane, din nou; și în al șaselea, două cu Lizzy; și Boulanger-ul...

— Dacă ar fi avut nițică milă de mine, exclamă soțul energic, n-ar fi dansat nici pe jumătate cât zici că-a dansat. Pentru numele Domnului, nu-mi mai pomeni de parteneriele sale! Doamne, de ce nu și-a scrântit glezna de la primul dans!

— Vai, dragul meu! continuă doamna Bennet, sunt încântată de el! Este atât de frumos! Și surorile lui sunt fermecătoare! N-am văzut în viața mea ceva mai elegant decât rochiile lor. Cred că dantela de pe toaleta doamnei Hurst...

Aci fu din nou întreruptă. Domnul Bennet protestă împotriva oricărei descrieri a vreunei găтели, iar ea fu astfel obligată să caute un alt aspect al subiectului și povesti, plină de amărăciune și cu oarecare exagerare, groaznica bătălie a domnului Darcy.

— Dar te pot asigura, adaugă ea, că Lizzy n-are prea mult de pierdut dacă nu corespunde gustului său; pentru că este un om grozav de antipatic, oribil, și care nu merită să te oste-nești să-i plăci. Atât de distant, atât de trufaș, de nesuferit! Se foia ici, se foia colo, închipuindu-și că-i cine știe ce! Nu destul de frumoasă pentru a dansa cu el! Tare aș mai fi vrut să fi fost dumneata acolo, dragul meu, să-i fi spus una cum știi dumneata. Eu îl detest.

Capitolul IV

Când Jane și Elizabeth rămaseră singure, Jane, care fusese mai înainte foarte rezervată în elogierea domnului Bingley, îi mărturisi sorei sale cât îl admira.

— Este tocmai cum trebuie să fie un bărbat; cu bun-simț, spiritual, plin de viață. Și n-am mai văzut asemenea maniere perfecte! Atâta simplitate și atâta bună creștere!

— Este și frumos, adaugă Elizabeth, cum ar trebui de altfel să fie orice tânăr, dacă poate!

Prin aceasta, caracterul lui devine desăvârșit.

— Am fost tare măgulită când m-a poftit a doua oară la dans. Nu m-am așteptat la un asemenea compliment.

— Nu te-ai așteptat? Eu da, pentru tine. Dar asta este marea deosebire dintre noi: pe tine, complimentele pe care le primești te iau totdeauna prin surprindere; pe mine, niciodată. Ce putea fi mai firesc decât să te poștească încă o dată? Și orb să fi fost și tot ar fi trebuit să vadă că erai de o mie de ori mai frumoasă decât oricare dintre femeile din salon. Deci fără recunoștință pentru galanteria lui, în cazul ăsta. Așa... domnul Bingley este, categoric, foarte drăguț, și îți dau voie să-l plăci. Ți-au plăcut mulți alții mai nerozi.

— Lizzy dragă!

— Oh, știi, tu prea ești dispusă să iubești oamenii în general. Nu vezi nici un defect la nimeni. Toți oamenii sunt buni și drăguți în ochii tăi. Niciodată în viața mea, nu te-am auzit vorbind de rău pe cineva.

— Doresc din toată inima să nu mă grăbesc când judec pe cineva; dar totdeauna cred ceea ce spun.

— Știu că așa este; și tocmai asta e minunea. Cu bunul tău simț, să fii atât de sincer oarbă la neroziile și prostia celorlalți! A vrea să pari sincer este un lucru destul de obișnuit, îl întâlnești la tot pasul. Dar să fii sincer fără ostentație, fără vreun anumit scop, să iei partea bună din firea fiecăruia, să o faci și mai bună și să nu pomenești nimic de părțile proaste – numai tu poți și-o faci. Eh, și-ți plac și surorile acestui tânăr, nu? Manierele lor nu sunt la înălțimea alor lui.

— Desigur nu, la prima vedere; sunt însă femei foarte drăguțe când stai de vorbă cu ele. Domnișoara Bingley va locui la fratele ei și-i va duce gospodăria; și, dacă nu mă înșel, vom avea în ea o vecină încântătoare.

Elizabeth o ascultă în tăcere, dar nu fu convinsă; prin felul cum se purtaseră la petrecere, nu urmăriseră, în general să se facă agreabile. Cu un spirit de observație mai viu, cu o fire mai puțin îngăduitoare decât a sorei sale și, de asemeni, cu un discernământ nealterat de vreun interes personal, Elizabeth era foarte puțin dispusă să le aprobe. Erau, într-adevăr, femei foarte fine, nu le lipsea bună dispoziție când erau mulțumite, nici darul de a se face plăcute când o doreau; dar erau mândre și încrezute. Erau destul de frumoase; fuseseră educate într-unul dintre cele mai bune pensioane din oraș; aveau o avere de douăzeci de mii de lire; obișnuiau să cheltuiască mai mult decât ar fi trebuit și să frecventeze oameni din înalta societate; erau deci îndreptățite, în toate privințele, să gândească bine despre ele și rău despre alții. Făceau parte dintr-o familie respectabilă din nordul Angliei – fapt împătârit în mințile lor mai adânc decât împrejurarea că averea fratelui lor și a lor proprie fusese dobândită prin negoț.

Domnul Bingley moștenise de la tatăl său o avere care se ridica la aproape o sută de mii de lire; acesta avusese intenția să cumpere o moșie, dar nu a trăit și-o făcă. Domnul Bingley avea și el aceeași intenție, și uneori alegea chiar și regiunea; dar deoarece dispunea acum de o casă bună și de toate libertățile vieții de conac, mulți dintre cei care îi cunoșteau foarte bine firea comodă se întrebau dacă nu-și va petrece restul zilelor la Netherfield, lăsând generației următoare sarcina de a cumpăra moșia.

Surorile lui erau foarte dornice ca domnul Bingley să-și aibă propria sa moșie. Cu toate că el se stabilise acum numai în calitate de chiriaș, domnișoara Bingley nu era câtuși de puțin refractară să se așeze în capul mesei lui; și nici doamna Hurst, care se căsătorise cu un bărbat mai mult elegant decât bogat, nu era mai puțin dispusă să considere casa fratelui său drept a ei proprie, când îi convenea.

Abia trecuseră doi ani de când domnul Bingley devenise major că a și fost ispitit de o recomandatie întâmplătoare să arunce o privire la Netherfield House. Și într-adevăr, a aruncat o privire la casă, și în casă, timp de o jumătate de oră; i-au plăcut poziția și camerele principale, a fost mulțumit de cele spuse de proprietar despre avantajele locuinței, și a luat-o pe loc.

Între el și Darcy exista o prietenie trainică, în pofida unor mari deosebiri de caracter. Bingley îi era drag lui Darcy pentru firea sa blândă, maleabilă, deschisă, deși nu s-ar fi putut găsi fire care să prezinte un contrast mai izbitor cu a sa proprie și deși niciodată nu părea nemulțumit de ceea ce era el însuși. Bingley avea cea mai mare încredere în tăria afecțiunii lui Darcy, iar despre judecata acestuia, părerea cea mai înaltă. Inteligența lui Darcy era superioară. Lui Bingley nu-i lipsea în nici o privință nimic, dar Darcy era deștept. Era în același timp semeț, rezervat și pretențios; și felul său de a fi – deși era binecrescut – nu era atrăgător. În această privință prietenul său îi era mult superior. Oriunde ar fi apărut, Bingley cucerea; Darcy jignea mereu.

Felul în care au discutat despre petrecerea de la Meryton este destul de grăitor. Bingley nu mai întâlnise niciodată în viața sa oameni mai drăguți sau fete mai frumoase; toți fuseseră nespuse de amabili și atenți cu el; nu existase nici formalism, nici rigiditate; se simțise imediat ca între vechi cunoștințe, iar în ceea ce privește pe domnișoara Bennet, nu-și putea închipui un înger mai frumos decât ea. Darcy, dimpotrivă, nu văzuse decât o colecție de oameni la care nu găsise nimic agreabil și nimic distins; nu simțise pentru nici unul dintre ei nici cel mai mic interes; nici unul nu-i dăduse atenție și compania nici unuia dintre ei nu-i făcuse vreo plăcere. A

recunoscut că domnișoara Bennet era drăguță, dar a găsit că zâmbea prea mult.

Doamna Hurst și sora sa au fost de acord cu toate acestea; totuși, au plăcut-o și au admirat-o; și au declarat că e o fată drăguță, una pe care n-aveau obiecțiuni și-o cunoască mai îndeaproape. Domnișoara Bennet a fost deci consacrată ca o fată drăguță, iar fratele lor s-a simțit autorizat, datorită acestei laude, să se gândească la ea cât dorea.

Capitolul V

Cale de o mică plimbare de la Longbourn, locuia o familie cu care familia Bennet era deosebit de strâns legată. Sir William Lucas se ocupase în trecut cu negoțul la Meryton, unde făcuse o avere frumușică și se ridicase la rangul de cavalier printr-o suplică adresată regelui, pe vremea când era primar. Rangul i se urcase, poate, la cap. Îi provocase silă pentru ocupația și reședința sa într-un târgușor și, părăsindu-le pe amândouă, se strămutase cu familia într-o casă, cam la o milă de Meryton, numită de atunci Lucas Lodge, unde putea cugeta cu plăcere la propria se importanță și descătușat de treburi, se putea ocupa exclusiv cu politețea față de toată lumea. Cu toate că se simțea îmbătat de rangul său, lucrul acesta nu-l făcea tru-faș; din contră, era numai amabilitate față de fiecare. Inofensiv, prietenos și îndatoritor din fire, prezentarea sa la Palatul St. James îl făcuse și curtenitor.

Lady Lucas era o femeie foarte cumsecade, nu prea deșteaptă, și deci o vecină prețioasă pentru doamna Bennet. Aveau mai mulți copii. Cel mai mare, o tânără fată cam de douăzeci și șapte de ani, inteligentă și cu mult bun simț, era, prietena intimă a Elizabethei.

Fiind absolut necesar ca domnișoarele Bennet și domnișoarele Lucas să se întâlnească pentru a comenta un bal, dimineața următoare petrecerii le aduse pe cele dintâi la Longbourn ca să audă și să se facă auzite.

— Dumneata ai început seara bine, Charlotte, îi spuse doamna Bennet, cu o politicoasă stăpânire de sine, domnișoarei Lucas. Dumneata ai fost prima aleasă a domnului Bingley.

— Da, dar se pare că i-a plăcut cea de-a doua mai mult.

— Ah, vrei să spui Jane, probabil pentru că a dansat de două ori cu ea. Cu siguranță, asta părea a fi admirație. Cred că, de fapt, a admirat-o. Am auzit ceva despre asta, dar nu prea știu bine ce – ceva în legătură cu domnul Robinson.

— Poate vă gândiți la conversația auzită de mine din întâmplare, între domnul Bingley și domnul Robinson; nu v-am pomenit nimic despre asta? Domnul Robinson l-a întrebat cum îi plăceau petrecerile noastre la Meryton și dacă nu era de părere că la serată se aflau o mulțime de femei drăguțe, și pe care o socotea cea mai drăguță, iar el i-a răspuns prompt la ultima întrebare: “Oh, cea mai mare dintre domnișoarele Bennet, fără îndoială; nu pot exista două păreri în chestiunea asta”.

— Pe cuvântul meu! Dar a fost un răspuns foarte hotărât; asta, într-adevăr, pare să însemne că... totuși, poate să nu ducă la nimic, știți.

— Cele auzite de mine au fost mai cu tâlc decât cele auzite de tine, Eliza, spuse Charlotte. Domnul Darcy merită mai puțin să fie auzit decât prietenul său, așa e? Biata Eliza! Auzi, să fii doar acceptabilă!

— Vă rog să nu-i vârați lui Lizzy în cap că trebuie să fie vexată de bătăria lui; este un om atât de antipatic, încât ar fi o adevărată nenorocire să fii prețuită de el. Doamna Long mi-a spus seara trecută că a stat o jumătate de oră, chiar lângă ea, fără să deschidă gura măcar o singură dată.

— Ești absolut sigură, doamnă? Nu e o mică greșeală la mijloc? întrebă Jane. Sunt sigură că l-am văzut pe domnul Darcy vorbindu-i.

— Da... pentru că ea l-a întrebat, în cele din urmă cum îi place la Netherfield, și el n-a avut încotro și a trebuit să răspundă, dar ea zicea că a părut furios că i se adresase cuvântul.

— Domnișoara Bingley mi-a spus, interveni Jane, că nicio dată nu vorbește mult, afară doar când e cu vechile sale cunoștințe. Cu acestea este deosebit de drăguț.

— Nu cred o iotă, draga mea, dacă ar fi fost atât de drăguț, ar fi vorbit cu doamna Long. Dar pot să-mi închipui ce s-a întâmplat. Toți spun că-i mândru de nu-i ajungi eu prăjina la

nas. Cred că o fi auzit, cumva, că doamna Long nu are trăsură și că a venit la bal într-un cupeu închiriat.

— Nu-mi pasă că n-a vorbit cu doamna Long, spuse domnișoara Lucas, dar aș fi vrut să fi dansat cu Eliza.

— Altădată, Lizzy, spuse mama sa, aș refuza să dansez cu el, dacă aș fi în locul tău.

— Cred, doamnă, că-ți pot promite liniștită că nu voi dansa cu el niciodată.

— Mândria lui, interveni domnișoara Lucas, pe mine nu mă supără, așa cum supără adeseori mândria, pentru că are o scuză. Nu te poți mira când un tânăr atât de fin, de familie, cu avere, cu tot ce-și poate dori cineva, se crede atât de mult. Dacă mă pot exprima astfel, el are dreptul să fie mândru.

— Este foarte adevărat, replică Elizabeth, și aș putea foarte ușor să iert mândria lui, dacă n-ar fi călcat-o în picioare pe a mea.

— Mândria, remarcă Mary, care se fălea cu seriozitatea reflecțiilor ei, este un simțământ foarte obișnuit, cred. Din tot ce am citit până acum, sunt convinsă că este foarte obișnuit, într-adevăr; că natura omenească este deosebit de înclinată către acest simțământ și că foarte puțini suntem aceia care nu nutrim un sentiment de automulțumire pentru vreo însușire sau alta, reală sau imaginară. Orgoliul și mândria sunt lucruri diferite, deși adesea cuvintele sunt folosite ca sinonime. Cineva poate fi mândru fără a fi orgolios. Mândria e legată mai mult de părerea noastră despre noi înșine; orgoliul, de ceea ce ne-ar plăcea să gândească alții despre noi.

— Dacă aș fi bogat ca domnul Darcy, exclamă unul dintre tinerii Lucas; care venise cu surorile sale, nu mi-ar păsa cât sunt de mândru. Aș ține o haită de ogari și aș bea o sticlă de vin în fiecare zi.

— Atunci, ai bea cu mult mai mult decât ar trebui, spuse doamna Bennet. Și, dacă te-aș vedea făcând-o, ți-aș lua pe loc sticla din față.

Băiatul o asigură că n-ar face-o; ea continuă să susțină că ar face-o și discuția nu se termină decât o dată cu vizita.

Capitolul VI

Doamnele din Longbourn s-au prezentat curând la cele din Netherfield. Vizita a fost întoarsă după toate regulile. Bunele maniere ale domnișoarei Bennet înfloreau, încurajate de bunăvoința doamnei Hurst și a domnișoarei Bingley; și, deși pe mamă au găsit-o de netolerat și pe fetele mai mici nevrednice să le adreseze o vorbă, și-au exprimat totuși dorința, față de cele două mai mari, de a le cunoaște mai bine.

Jane a primit această atenție cu cea mai mare plăcere; dar Elizabeth vedea totuși cât de arogant se poartă cu ele, făcând cu greu excepție pentru sora ei – și nu le putea simpatiza; totuși, amabilitatea lor față de Jane, atât cât era, avea valoare datorându-se, după toate probabilitățile, admirației fratelui lor pentru Jane.

Era foarte limpede – ori de câte ori se întâlneau – că domnul Bingley o plăcea cu adevărat; dar Elizabeth îi era tot atât de limpede că Jane ceda pornirii pe care o simțise pentru el din prima clipă și că era pe cale să se îndrăgostească de-a binelea; își spunea de asemenea cu plăcere că era imposibil ca lumea să afle ceva, deoarece Jane una o mare putere de simțire cu stăpânirea de sine și cu o fire ponderată, care o putea pune la adăpost de bănuielile inoportunilor. Ea îi împărtăși toate astea prietenei sale, domnișoara Lucas.

— Este, poate, agreabil, replică Charlotte, să fii în stare, în asemenea caz, să te poți stăpâni în fața lumii; dar este uneori o greșeală să fii atât de reținută. Dacă o femeie își ascunde sentimentele cu aceeași iscusință și față de obiectul afecțiunii sale,

poate pierde prilejul de a-l captiva; și atunci, n-ar fi decât o slabă consolare să crezi că lumea nu știe nimic. Aproape în fiecare atașament există atât de multă grațitudine sau vanitate, că nu e bine să le lași în voia lor.

Suntem toți în stare să facem începutul singuri – o ușoară preferință este destul de firească; dar prea puțini dintre noi sunt în stare să se îndrăgostească cu adevărat, fără încurajare. În nouă cazuri din zece e mai bine ca o femeie să arate mai multă afecțiune decât simte. Neîndoielnic, Bingley o place pe sora ta; dar s-ar putea ca niciodată să nu facă mai mult decât ș-o placă dacă ea nu-l ajută puțin.

— Dar ea îl ajută, atât cât îi permite firea. Dacă eu îmi pot da seama de interesul ei pentru el, Bingley ar trebui să fie un nerod să nu-l observe.

— Nu uita, Eliza, că el nu cunoaște firea Janei așa cum o cunoști tu.

— Dar dacă o femeie are o înclinație pentru un bărbat și nu încearcă să i-o ascundă, el trebuie să-și dea seama de acest lucru.

— Poate că trebuie, dacă o vede îndeajuns... deși Bingley și Jane se întâlnesc destul de des, nu sunt niciodată mult timp împreună; – și cum se văd întotdeauna într-o societate numeroasă, este imposibil să folosească fiecare clipă pentru a sta împreună de vorbă. De aceea ar trebui ca Jane să profite cât mai mult de fiecare moment în care-i poate capta atenția. Când va fi sigură de el, va avea timp destul să se îndrăgostească și ea cât o vrea.

— Planul tău e bun, îi răspunse Elizabeth, câtă vreme nu ai în vedere altceva decât dorința de a te mărita bine; și dacă m-aș hotărî să-mi găsesc un bărbat bogat sau, pur și simplu un bărbat, oricare, cred că aș adopta planul tău. Dar nu acestea sunt simțămintele Janei; ea nu are un scop anume. Deocamdată nu poate fi încă sigură de seriozitatea pornirii ei, sau dacă aceasta este un lucru înțelept. Îl cunoaște doar de două săptămâni. A dansat cu el la Meryton patru dansuri; l-a văzut într-o dimineață – acasă la el – și de atunci a cinat în compania lui de patru ori. Nu este deloc suficient pentru a-i cunoaște firea.

— Nu, așa cum prezinți tu lucrurile. Din faptul că au cinat împreună, ar fi putut afla numai dacă el are poftă de mâncare

sau nu; dar trebuie să-ți amintești că au petrecut, de asemenea, patru seri împreună – și patru seri pot însemna foarte mult.

— Da, aceste patru seri le-au dat posibilitatea să constate că amândurora le place Douăzeci și unu mai mult decât Comert, însă în privința vreunei alte însușiri caracteristice, nu-mi închipui să-și fi putut dezvălui mare lucru.

— Ei bine, spuse Charlotte, îi doresc Janei, din toata inima, noroc. Dacă ar fi să se mărite cu el mâine, cred că ar avea tot atâtea șanse de fericire câte ar avea dacă i-ar studia firea timp de douăsprezece luni. Fericirea în căsnicie este numai o chestiune de noroc. Faptul că în momentul căsătoriei partenerii își cunosc foarte bine firea, sau faptul că au firi foarte asemănătoare nu le mărește câtuși de puțin șansele de fericire. După căsătorie, deosebirile dintre ei se vor accentua de ajuns pentru ca să-și aibă partea lor de suferință; și e mai bine să cunoști cât mai puțin posibil defectele omului cu care-ți vei petrece viața.

— Mă faci să râd, Charlotte; dar asta nu e o judecată sănătoasă. Știi bine că nu e un lucru sănătos și că tu însăși nu ai proceda astfel.

Fiind foarte prinsă să observe atențiile domnului Bingley față de sora sa, Elizabeth era departe de a bănui că și ea devenise un obiect demn de un oarecare interes în ochii prietenului acestuia. La început, domnul Darcy admisese, cu greutate, că era drăguță; la bal o privise cu indiferență; și când se întâlniseră din nou, o privise numai pentru a-i aduce critici.

Dar nici nu apucase bine să se lămurească și să-și lămurească prietenii că Elizabeth n-avea o singură trăsătură ca lumea pe chipul ei, că a și început să găsească același chip neobișnuit de inteligent, datorită expresiei frumoase din ochii ei întunecați.

Acestei descoperiri i-au urmat altele tot atât de vexante pentru el. Deși, cu un ochi critic, descoperise în înfățișarea ei mai mult decât o singură abatere de la perfecta simetrie, a fost obligat să constate că avea o siluetă zveltă și plăcută; și, deși afirma că manierele ei nu erau cele obișnuite în lumea bună, fusese captivat de încântătoarea lor naturalitate.

Elizabeth era total inconștientă de acest lucru; pentru ea, Darcy era omul care nu se făcea plăcut nicăieri și care n-o

socotise destul de frumoasă pentru a o invita la dans. Darcy începu să dorească și-o cunoască mai bine și înainte de a sta el însuși de vorbă cu ea, ca un prim pas, începu să asculte discuțiile ei cu alții. Faptul acesta atrase atenția Elizabeth. Asta s-a petrecut la reședința lui Sir William Lucas, unde se organizase o mare reuniune.

— Ce-o fi vrând domnul Darcy, o întrebă Elizabeth pe Charlotte, că stă și ascultă conversația mea cu colonelul Forster?

— Aceasta este o întrebare la care nu-ți poate răspunde decât domnul Darcy.

— Dacă va mai continua astfel, îl voi face desigur să priceapă că știi ce urmărește. Are o privire foarte ironică și, dacă nu încep prin a fi eu însămi impertinentă, în curând mă voi teme de el.

Puțin mai târziu, în timp ce dânsul se apropia de ele, fără să aibă însă aerul că dorește să participe la conversație, domnișoara Lucas spuse prietenei sale:

— Te desfid să deschizi un asemenea subiect față de domnul Darcy.

Aceasta fu o provocare pentru Elizabeth, care se întoarse către el și-i spuse:

— Nu credeți, domnule Darcy că m-am exprimat remarcabil de bine adineauri, când l-am tot săcâit pe colonelul Forster să ne dea un bal la Meryton?

— Cu o mare hotărâre! Dar acesta este un subiect care întotdeauna face pe o doamnă să fie hotărâtă!

— Sunteți pornit împotriva noastră.

— În curând va fi rândul ei să fie săcâită, interveni domnișoara Lucas. Mă duc să deschid pianul, Eliza; știi ce urmează.

— Ca prietenă, ești o făptură tare ciudată, dorind mereu să mă produc în fața oricui și a tuturor. Dacă vanitatea mea ar avea veleități muzicale, ai fi de neprețuit; dar, așa cum stau lucrurile, aș dori să nu mă produc în fața acelor care sunt obișnuiți să se delecteze cu cei mai buni artiști. Totuși, la insistențele domnișoarei Lucas, adăugă; foarte bine, dacă trebuie să fie așa, așa să fie; și cu o căutătură gravă spre domnul Darcy: e un vechi și minunat proverb pe care-l cunosc, desigur, toți cei de față: "Ține-ți răsuflarea ca să ai cu ce-ți răci fiertura". Eu o țin pe a mea ca să-mi înalț cântecul.

Interpretarea ei fu plăcută, dar prin nimic excepțională. După vreo două cântece și înainte de a fi putut răspunde rugămintelor unora de a mai cânta fu înlocuită la pian cu nerăbdare de sora ei Mary care, fiind singura urâțică dintre fetele Bennet, se străduia din greu să-și de-săvârșească educația și cunoștințele și era mereu dornică să și le etaleze.

Mary nu avea nici talent, nici gust; și deși ambiția o făcuse silitoare, îi dăduse în același timp un aer pedant și încrezut, care ar fi dăunat chiar și cuiva ajuns la un grad de perfecțiune mai mare decât cel atins de ea. Elizabeth, simplă și naturală, fusese ascultată cu mult mai multă plăcere, deși nu cântase nici pe jumătate atât de bine; pe când Mary, la sfârșitul unui lung concerto, fu bucuroasă să vâneze prețuire și mulțumiri, cântând melodii scoțiene și irlandeze, la cererea surorilor sale mai mici care, împreună cu tinerii Lucaș și doi, trei ofițeri, se porniseră nerăbdătoare să danseze într-un capăt al salonului.

Domnul Darcy ședea în preajma lor. Într-o tăcută indignare față de modul acesta de a petrece seara, fără nici un fel de conversație; era prea cufundat în propriile sale gânduri și nici nu băgă de seamă că alături de el se afla Sir William Lucas, până ce acesta nu-i vorbi.

— Ce petrecere încântătoare pentru tineret, domnule Darcy! Până la urmă, nimic nu se compară cu dansul. Îl socotesc ca pe una dintre primele manifestări de rafinament ale societăților omenești civilizate.

— Aveți dreptate, Sir, și mai prezintă în plus avantajul de a fi foarte "la modă" în societățile mai puțin civilizate ale lumii — fiecare sălbatic știe să danseze!

Sir William zâmbi doar.

— Prietenul dumneavoastră dansează splendid, continuă el după o pauză, când îl văzu pe Bingley intrând în dans, și nu mă îndoiesc că sunteți și dumneavoastră, domnule Darcy, un adept al acestei arte.

— Cred că m-ați văzut dansând la Meryton, Sir.

— Da, într-adevăr, și nu mică mi-a fost plăcerea privindu-vă. Dansați adesea la St. James?

— Niciodată, Sir.

— Nu credeți că ar fi un omagiu ce se cuvine acelei case?
— Este un omagiu pe care nu-l aduc niciodată vreunei case când pot evita ș-o fac.

— Aveți o reședință la Londra, înțeleg. Domnul Darcy se înclină.

— Am avut cândva de gând să mă instalez și eu acolo, pentru că îmi place o societate aleasă, dar nu am fost destul de sigur că aerul Londrei îi va prii Lady-ei Lucas.

Se opri așteptând un răspuns, dar interlocutorul lui nu era dispus să i-l dea și, cum în clipa aceea Elizabeth se îndrepta către ei, îi trecu prin minte să facă un mare act de galanterie și îi strigă:

— Scumpă domnișoară Eliza, de ce nu dansați? Domnule Darcy, vă rog să-mi îngăduiți să vă prezint, în persoana acestei tinere domnișoare, o încântătoare parteneră. Nu puteți refuza să dansați, sunt sigur, când aveți în față atâta frumusețe! Și, luând mâna fetei, ar fi pus-o într-a lui Darcy care, deși surprins peste măsură, ar fi dorit să i-o ia, când Elizabeth și-o retrase brusc și-i spuse lui Sir William cu oarecare nervozitate:

— Credeți-mă, Sir, nu am nici cea mai mică intenție să dansez. Vă implor să nu presupuneți că am venit spre dumneavoastră ca să solicit un partener.

Cu multă cuviință, domnul Darcy ceru favoarea unui dans, dar a fost zadarnic. Elizabeth era hotărâtă; și zadarnice au fost și toate încercările lui Sir William de a o îndupleca.

— Sunteți desăvârșită la dans, domnișoară Eliza, și este o cruzime să mă lipsiți de fericirea de a vă admira și, deși domnului Darcy îi displace, în general, acest amuzament, sunt convins că nu are nimic împotriva să ne îndatoreze timp de o jumătate de oră.

— Domnul Darcy este numai amabilitate, spuse Elizabeth surâzând.

— Este, într-adevăr; și dacă ținem seama de obiectul tentației, dragă domnișoară Eliza, nu ne putem mira de complezența sa, căci cine ar putea obiecta ceva unei asemenea partenerere?

Elizabeth se îndepărtă cu o privire ștregărească. Refuzul ei nu-l supără pe domnul Darcy, care se gândea tocmai la ea cu oarecare bunăvoință, când fu acostat de domnișoara Bingley.

— Pot să vă spun de ce ați căzut pe gânduri.

— Cred că nu puteți.

— Vă gândiți cât de insuportabil ar fi să petreceți multe seri în acest fel, într-o astfel de societate; și, într-adevăr, sunt cu totul de părerea dumneavoastră. Nu m-am plictisit niciodată atât! Și toți acești oameni insipizi și totuși zgomotoși, mărunți și totuși plini de ei! Ce n-aș da să aud sarcasmele dumneavoastră la adresa lor.

— Presupunerea dumneavoastră este total greșită, vă asigur. Gândul meu luneca pe un fâgaș mult mai plăcut. Meditam la marea plăcere pe care ți-o pot da doi ochi frumoși pe chipul unei femei drăguțe.

Domnișoara Bingley își aținti îndată privirile pe fața lui și îi ceru să-i spună ce doamnă reușise să-i inspire asemenea reflecții. Domnul Darcy îi răspunse cu multă îndrăzneală:

— Domnișoara Elizabeth Bennet.

— Domnișoara Elizabeth Bennet, repetă domnișoara Bingley. Sunt uluită! De când se bucură de această favoare? Și, mă rog, când să vă prezint urările mele de fericire?

— Chiar aceasta este întrebarea pe care mă așteptam ș-o puneți. Imaginația unei doamne este foarte aprinsă; sare de la admirație la dragoste și de la dragoste la căsătorie, într-o clipă. Știam că veți fi gata să-mi prezentați urările dumneavoastră.

— Oh! nu! Dacă luați lucrurile atât de serios, voi considera chestiunea perfect rezolvată. Veți avea, într-adevăr, o soacră fermecătoare și va fi desigur mereu prezentă la Pemberley împreună cu dumneavoastră.

Darcy o ascultase cu o totală indiferență în timp ce dansa se amuză în acest fel pe tema ce-și alesese; și deoarece calmul lui o convinsese că nu era nici un pericol, spiritele domnișoarei Bingley se revărsară în continuare.

Capitolul VII

Averea domnului Bennet se compunea, aproape în întregime, dintr-o moșie cu un venit de două mii de lire anual care, însă, din nenorocire pentru fiicele lui, fusese lăsată prin testament – în lipsă de moștenitori direcți de parte bărbătească – unei rude îndepărtate; iar averea doamnei Bennet, avere frumoasă pentru situația ei, putea cu greu compensa veniturile insuficiente ale soțului. Tatăl ei fusese avocat la Meryton și îi lăsase moștenire patru mii de lire. Doamna Bennet avea o soră măritată cu un oarecare domn Philips, care fusese secretarul tatălui ei și îi succedase în afaceri, și un frate stabilit la Londra; într-o ramură comercială respectabilă.

Satul Longbourn era situat la numai o milă de Meryton; distanță foarte potrivită pentru tinerele domnișoare care erau atrase într-acolo de trei, patru ori pe săptămână, pentru a-și îndeplini îndatoririle față de mătușa lor și, față de o modistă – chiar peste drum. Cele două fete mai mici, Catherine și Lydia, erau deosebit de asidue în aceste atenții; aveau și mai puțină minte decât surorile lor și, când nu găseau nimic mai bun de făcut, o plimbare până la Meryton era lucrul cel mai potrivit ca să le umple orele de dimineață și să le dea material de conversații pentru seară; și oricât de sărac în știri era, în general, ținutul, ele tot izbuteau să stoarcă ceva de la mătușa lor. În prezent, erau într-adevăr doldora și de vești și de bucurii, căci tocmai venise în apropiere un regiment de miliție care urma să rămână acolo toată iarna, iar cartierul general era în Meryton.

Acum, vizitele la doamna Philips furnizau fetelor știri grozav de interesante. În fiecare zi cunoștințele lor cu privire la

numele și relațiile ofițerilor sporeau. Adresele lor n-au rămas mult timp un secret pentru ele și, în curând, au început să-i cunoască personal. Domnul Philips era în vizită cu ei, ceea ce deschidea, pentru nepoatele sale, o sursă de fericire necunoscută mai înainte. Nu mai vorbeau decât despre ofițeri; averea domnului Bingley, care dădea fiori doamnei Bennet, nu avea nici un preț în ochii lor, în comparație cu uniforma unui stegar.

După ce le ascultă o dimineață întregă efuziunile pe această temă, domnul Bennet remarcă cu răceală:

— După cât pot să-mi dau seama din felul vostru de a vorbi, cred că sunteți două dintre cele mai neroade fete de pe aici. O cam bănuiam eu, dar acum m-am convins.

Catherine se tulbură și nu mai spuse nimic, dar Lydia, cu o perfectă indiferență, continuă să-și exprime admirația pentru căpitanul Carter și speranța de a-l întâlni în cursul zilei, deoarece în dimineața următoare acesta pleca la Londra.

— Tare mă mir, dragul meu, zise doamna Bennet, că ești atât de repede dispus să-ți crezi copiii nerozi. Dacă aș vrea să gândesc rău de copiii cuiva, n-aș alege totuși pentru asta propriii mei copii.

— Dacă ai mei sunt niște nerozi, sper să rămân mereu conștient de asta.

— Da, dar se întâmplă că ai noștri sunt toți foarte deștepți.

— Acesta este singurul punct – îndrăznesc și-o cred – în care nu suntem de aceeași părere. Am sperat întotdeauna că părerile noastre vor coincide până în cele mai mici amănunte, dar în chestiunea asta sunt silit să fiu în dezacord cu dumneata, căci le socotesc pe cele două mezine ale noastre cum nu se poate mai zănatece.

— Dragă domnule Bennet, nu trebuie să te aștepți să aibă mintea tatălui sau mamei lor. Când vor atinge vârsta noastră, sunt sigură că nu se vor mai gândi la ofițeri, cum nici noi nu ne gândim. Mi-amintesc de vremurile când și mie îmi plăcea grozav o tunică stacojie – și, într-adevăr, în fundul inimii îmi place și acum; și dacă un tânăr colonel isteț, cu cincini, șase mii pe an, mi-ar cere pe una dintre fete, n-am să-i spun ba! Iar deunăzi, la Sir William, colonelul Forster mi s-a părut tare chipeș în uniformă lui.